

פרשת כי תבוא

ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואוזנים לשמוע עד היום הזה (כט, ג)

וברש"י, שמעתי שאותו היום שנתן משה ספר התורה לבני לוי, כמו שכתוב בפרשת וילך ויתנה אל הכהנים בני לוי, באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו משה רבינו אף אנו עמדנו בסיני וקבלנו את התורה ונתנה לנו ומה אתה משליט את בני שבטך עליה, ויאמרו לנו יום מחר לא לכם ניתנה לנו ניתנה, ושמח משה על הדבר ועל זאת אמר להם היום הזה נהיית לעם וגו', היום הזה הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום.

ויש לדקדק, מהו שחששו ישראל שבני לוי יאמרו שלהם ניתנה תורה, והרי תורה לכולם ניתנה והאיך ראה משה בכך שחששו ישראל, כי משתוקקים הם לקבל התורה.

ונראה, דבראות משה רבינו את ההשתוקקות של כלל ישראל שתהיה התורה בידם ויהיו גם הם ראויים לעסוק בה, א"כ אף שהוא חשש רחוק, דוקא משום זה מוכחת ההשתוקקות הגדולה, כי דבר יקר חוששים יותר מאובדנו, ולכן אף חשש זה גרם לישראל לבוא לפני משה ולהתאונן לפניו, וזה מוכיח יותר את הרצון וההשתוקקה להיות דבקים בלימוד התורה.

ומבואר שמשה רבינו אמר על כך שני דברים. א' בפסוק זה, ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה, ב' רש"י מוסיף שאמר להם אף את הפסוק היום הזה נהיית לעם. ונמצאנו למדים, דבלא שיש השתוקקות לתורה אין הלב מסוגל לדעת ואין העינים רואות ואין האזנים שומעות, דודאי שהשמיעה והראיה החיצונית קיימת, אבל הראיה והשמיעה והלב הנכון לראות את דברי התורה, כל אלו לא קיימים כל עוד אין התורה עם כל הכוחות, שלזה אפשר רק אחרי השתוקקות לתורה, ובלא זה אין כלל ישראל נקרא עם לה' אלוקיו, ולפיכך שני הדברים תלויים בזה שהיה לישראל השתוקקות לתורה, א' בזה קיבלו לב לדעת עינים לראות ואזנים לשמוע את דברי התורה, ב' בזה נעשה כלל ישראל עם לה' אלוקיו, ונמצא דזהו התנאי להיות ישראל עם לה' אלוקיו.

מקור: רבי ברוך ויסבקר שליט"א